

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την κόραν ημών ύψιστοίς και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Εσωτερικού : **Εξωτερικού :**
 Ετησία δρ. 8,— Ετησία φρ. 10,—
 Εξάμηνος 4.50 Εξάμηνος 5.50
 Τριμηνος 2.50 Τριμηνος 3,—
 Αι συνδρομαί λαχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΑΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διά των Πρακτόρων, Έστιας. λ. 10. Έστιας. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
 τιμώνται έκαστον λστ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Όδός Εθνομάρτυρων άρ. 38, παρά τω Βασιλικών.

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Έν Αθήναις, 13 Δεκεμβρίου 1914

Έτος 37ον.—Αριθ. 2

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΝΥΦΕΣ ΣΤΗΝΣΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

Ο μικρός παρ' όλίγον ναποκρίθη :
 «Ό,τι κάματε και οεις : βλέπω, δια-
 σκεδάζω!»

Άλλ' εκατάπιε την άυθιδη άπάντησιν και ήρκέστη να ψιθυρίσῃ μερικας άορί-
 στους δικαιολογίας, εκ των οποίων εξή-
 γητο το παράδοξον συμπέρασμα, ότι διά να
 μοιράσῃ γρηγορώτερας τας έπιστολάς του,
 ήναγκάσθη να περάσῃ από τω αεροδρό-
 μιον!

Φυσικά, ή εξήγησις αυτή δεν ικανο-
 ποίησε διόλου τον κ. Δυφούρ, ο όποιος
 υπέλαθε με όρος άκόμη πλέον τραχύ :
 — Πολύ καλά!.. Αυτό δεν είμπαρεῖ
 να εξακολουθήσῃ έτσι!.. Όλη την ήμέρα

δεν κάμνεις άλλο, παρά να ζωγραφί-
 ζης άνθρωπάκια στα χαρτόσημά μου
 και να χαζεύης στους δρόμους, αντί
 να εκτελέσῃ τας βιαστικας παραγγε-
 λίας που σου αναθέτω... Ξέρω
 τί μου μένει να κάμω! Απίφε
 κηόλα. θα είδοποιήσω τής κυρίας
 θεές σου, εις την όδον Σαιντ-Αι-
 νιάν!

Κατόκιν, χωρίς να προσθέσῃ λέ-
 ξιν, ήρεμος, ψυχρός και αξιοπρε-
 πής, ως ή Δικαιοσύνη, τής οποίας
 επίστευεν ότι ήτο ή ενσάρκωσις, ο
 κ. Δυφούρ έστραφε τά νώτα κ' έπαν-
 ήλθεν εις τον φιλικόν όμιλον, μετά
 του όποιου εύρίσκοντο ή σύζυγός
 του και ή κόρη του. Εκεί ήρ-
 χισεν άμέσως να παραπονήται με-
 γαλοφωνως διά την ελαφρότητα τής
 «σημερινής νεολαίας».

Ο Ραούλ, εξ άλλου, έπήγε να
 εύρη τους φίλους του, οι ό-
 ποιοι, από τω συγχυσμένον του
 πρόσωπον, ενόησαν τί συνέβη.

— Σ' έδιωξῃ; τού είπεν ο ένας.

— Ευστρέ, έ; προσέθεσεν ο άλλος.

Ο Ραούλ προσεκοιτήθη αδιαφορίαν
 και με γέλιο κάπως θεσιασμένον,
 απεκρίθη :

— Δεν δένω πεντάρα!.. Άν ο κ.
 Δυφούρ με διώξῃ... μπά, τόσο το
 καλλίτερο! Έγώ δεν έννοώ να γίνω
 συμβολαιογράφος, κι αν έπήγα εκεί,
 τώ έκαμα μόνο και μόνο για να εύ-
 χαριστήσω τής θεές μου.

Οι δύο μαθηταί του Λυκείου εκού-
 νησαν τώ κεφάλι.

— Ναι, είπεν ο ένας, να ίδουμε
 όμως τί θα πούν και ή θεές σου, στην
 όδον Σαιντ-Αινιάν...

Διά δευτέραν φοράν ή φράσις αυτή
 έκαμνε τόν μικρόν γραφέα να σκυ-
 θρωπάσῃ. Όλος ο κόσμος, φαίνεται,
 έννοεί τής θεές του, και καθένας
 που τού τας ανέφερε, δεν παρέλειπε
 να ένθυμίζῃ και τόν δρόμον όπου εξα-
 τοιχούσαν... Ίσως διά να τόν τρομάξῃ
 περισσότερον...

«Ο Ραούλ εκάθησεν εις την ρίζαν ενός δένδρου...»
 (Σελ. 13, στ. γ').

«Τι κάμνεις εδώ, Ραούλ;...» (Σελ. 3, στ. γ').

Ο Ραούλ έπαυσεν άμέσως να κάμνη
 εις τους φίλους του τόν αδιάφορον, και
 σκεπτικός, σχεδόν μελαγχολικός, τους
 είπε :

— Μή με περιμένετε να γυρίσωμε
 μαζί. Θα φύγω μόνος μου, πεζός. Όρε-
 βουάρ!

Και απήλθεν από τω αεροδρόμιον, διά
 τής όδοϋ, ή οποία, διασχίζουσα τώ δάσος,
 ώδήγει εις τώ Σαινλί.

Από την έντυχίαν εις την δυστυχίαν.

Άρα εύρέθη μόνος, ο Ραούλ, εκάθη-
 σεν εις την ρίζαν ενός δένδρου και ήρχισε
 να σκέπτεται. Και πρέπει να έσκέπτετο
 σοβαρά, διότι μετ' όλίγον τά μάτια του
 έγέμισαν δάκρυα.

Τρώντι, εξήταζε την Ολιβεράν θεάν,
 εις την όποιαν έξαρχα εύρέθη. Κ' έπεθεώ-
 ρει ολόκληρον την ζωήν του, σύντομον μέν,
 άλλα γεματήν από δυστυχίαν.

Ο Ραούλ Δελακουρ ένθυμείτο την
 εύτυχῃ έποχῃν που έζούσεν εις τώ Παρίσι,
 χαϊδευμένος από τους γοναίς του, εις ένα

ώρατον οίχημα, πλησίον του πάρκου Μονσώ. Ο πατέρας του ήτο ζωγράφος και από αυτόν βεβαίως είχε κληρονομήσει, το ταλαντόν, το όποιον τον είδαμεν να χρησιμοποιεί τόσον ασχημα εις το συμβολαιογραφείον.

Αλλ' η ζωγραφική είχε άχριστον έπαγγελμα, το όποιον δεν κλουτίζει συνηθως εκείνους που το εξασκούν, παρά πενήντα έτη... μετά τον θανάτον των. Και επειδή ο δυστυχής πατέρας του Ραούλ δέν είχε την ύπομονήν να περιμένη έως τότε, έχρησθη χάριν των αγαπητών του, έζησε στεναχωρημένος επί τινα καιρόν και έπιτέλευς ητήκοιτόνησε. Η κυρία Δελακούρ δέν επέζησε πολύ του συζύγου της, τον όποιον έλάτρευε, και έντός ένός έτους, ο Ραούλ εύρεθη όρφανός και μόνος.

Οι μόνοι του συγγενείς ήσαν τρεις γερωνοκόροι, οι όποιοι έζούσαν μαζί εις το Σενλί με το μικρόν των εισόδημα. Αύται ήσαν αι κυρίαί θεαί της όδου Σαιντ-Αϊνιάν, αι πασίγνωστοι εις την μικράν πόλιν.

Ο Ραούλ ήτο μόλις δεκαετής, όταν μετεφυτεύθη άποτόμως από το Παρίσι εις την επαρχίαν και από το πολυτελές οίκημα του πάρκου Μονσώ εις το σπιτάκι των τριών γηραιών δεσποινίδων. Αύται τον έδέχθησαν κατά καθήκον συγγενικόν, διά τον κόσμο, όχι όμως και με άγάπην, με στερήγειν, ό δε δυστυχής Ραούλ, άν και μικρός, ένόησε γρήγορα ότι εκεί-μεσα τον έθεώρουσαν ως φόρτωμα.

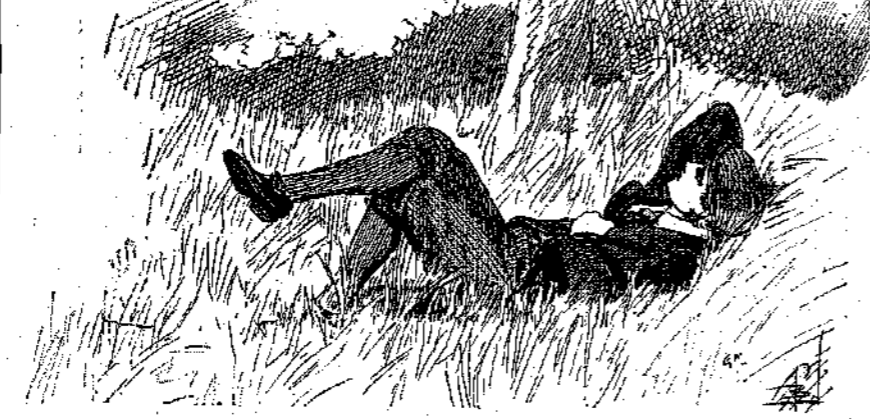
Η έντός έτους άπειλαια και των δύο του γονέων, τους όποιους έλάτρευε, τώ είχε προξενήσει τόσο φοβεράν έντύπωσιν, ώστε δια πολλούς μήνας έφαινετο καθαυτό ως ήλιθιος και αι θεαί, βλέπουσαι αυτήν την κατάστασιν, έλεγαν :

— Δέν θα γίνει τίποτε αυτό το παιδί !

Ο Ραούλ εκάθητο ολοκληρώς ήμέρας εις ένα πάγκον του κήπου, ακίνητος, με τα μάτια άπλανη κ' έκστατικά. Δέν ήμπορούσε να συλλογισθί άλλο τί από τον πατέρα του, τον όποιον έπανέδλεπεν έκμυρός του, ώραζόν, με την ώραίαν του φορεσίαν από μαύρον βελούδον, να ζωγραφίτη πρό του όριβάντος. Έπανέδλεπεν επίσης την μητέρα του με της τουαλέτες των εύτυχών ήμαρβών, και τα πλούσια γεύματα εις το λαμπροστόλιστον τραπέζι, με τους κομψούς και εύθιμους συνδαιτυμόνας. Ολ' αυτά έτελείωσαν, έτελείωσαν δια παντός. Ούτε

μπαμπάς τώρα, ούτε μαμά, ούτε άτε-λιέ, ούτε Παρίσι, αλλ' η θλιβερά, η περιωρισμένη, η πτωχική ζωή της επαρχίας, με τας τρεις εκείνας γερωνοκόρας, οι όποιαί τον έπεριποιούντο αλλα χωρίς να τον αγαπούν, και τον είχαν δεχθή όπως ένα χαμάνον γατάκι, πεινασμένον, που θα τψ άνοιγαν από εύσπλαγχίαν την θύραν του σπιτιού των...

Έν τούτοις, μετ' ολίγους μήνας, η

«Εκρίπτετο, έξηπλωμένος άνάσκειλα επάνω εις τα χορτάρια...» (Σελ. 14, στ. γ).

νεότης και η καλή υγεία του Ραούλ κατενίκησαν την μελαγχολίαν του. Ολέγον και' ολίγον έγινε πλέον παιδί σαν τά άλλα. Έσυλλογιζετο ακόμη τον πατέρα του και την μητέρα του, αλλ' η εύκαμψία της εύτυχούς του ήλικίας τψ επέτρεψε να έχλιματισθί εις το νέον περιβάλλον, άν και τόσο διαφορετικόν από εκείνο όπου είχε ζήση ως τώρα.

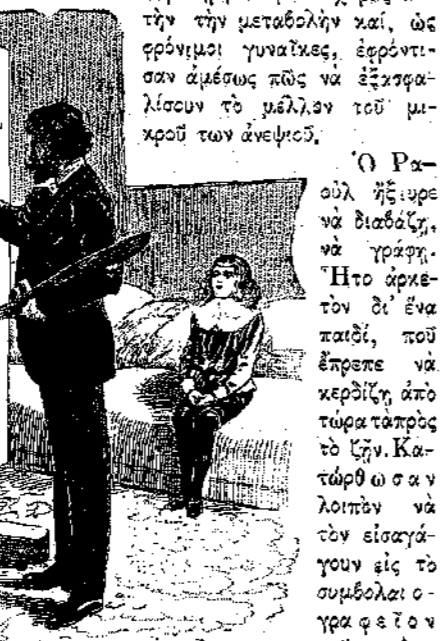
Αι δεσποινίδες της όδου Σαιντ-Αϊνιάν παρατήρησαν μετά χαράς αυτήν την μεταβολήν και, ως φρόνιμοι γυναίκες, εφρόντισαν άμέσως πώς να έξκταλίσει τον μέλλον του μικρού του άνεψιδ.

Ο Ραούλ ήξινε να διαβάζη, να γράφη. Ητο αρκετόν δι' ένα παιδί, που έπρεπε να κερδίζη από τώρα ταπρός το ζήν. Κατάρθωσαν λοιπόν να τον εισαγάγουν εις το συμβολαιογραφείον το σπιτι, όπου βεβαίως θα τον έπερίμενε πολύ κακή υποδοχή έκ μέρους των γηραιών δεσποινίδων, εις τας όποιās θα όμιλει ο κ. Δυφούρ...

γράφος ταιξείγεν ειπή πριν τον προσλάβη : — Δώστε μου τον... θά τον σπουδάσω.

Αν είνε φρόνιμος, έξυπνός, άν έχη κλί-σιν δια το επάγγελμά μας, θα είνε πάντα καλύτερός η έξκλοουθήση τα μαθήματά του. Ούτως ο Ραούλ έγινε γραφεύς συμβολαιογραφείου.

Από ένός ήδη ένους έζούσε την άνια-ράν ζωήν του γραφείου, προσπαθών, δια να φανή εύάρετος εις τας θειάς του, να

«Δέν ήμπορούσε να συλλογισθί άλλο τί από τον πατέρα του...» (Σελ. 14, στ. α).

εύχρηστή τον φοβερόν του προιστάμενον. Αλλ' εις μάτην ! Είδαμεν, ότι η ζωγρά, η θερημ φύσις του παιδιού αυτού δέν συνεβιδιζετο με τας άκαιτήσεις της νέας του ζωής. Δέν κατώρθωνε να περιορίση τον όρίζοντά του εις τους τέσσαρας τοίχους του γραφείου και η εσωτερική εκείνη δύναμις, την όποιαν αι γερωνοκόροι ώνόμαζαν περιφρονητικώς απαιτητικήν κληρονομίαν, — ως να έλεγαν, ότι ο άνεψιδος των είχε την καλλιτεχνικήν, άνευπότακτον και ολίγον τυχοδιωκτικήν ίσοσυγκρασίαν του πατέρα του, — τον έσπρωχνε διαρκώς και άκατανικήτως να κάμνη πράγματα, τά όποια ο κ. Δυφούρ υπέρφερε μετά κόπου.

Το τελευταίον του πραξικόπημα ήτο η σταγών που έλαττε, δια να έχρησιάζη, το πατήρι και μεθ' όσα τψ είπεν ο συμβολαιογράφος εις το άεροδρόμιον, ο Ραούλ δέν άγρέβαλλε πλέον ότι θα τον έδιωχνε.

Θά τον έδιωχνε !... Η λέξις αυτή έβομβούσε διαρκώς εις ταυτιά του Ραούλ, ενώ έσυλλογιζετο εις το δάσος, έξηπλωμένος τώρα άνάσκειλα επάνω εις τα χορτάρια.

Με όλην την ζωρότητα και την πρέ-λιαν της ήλικίας του, ήτο, βλέπετε, πολύ φιλότιμο παιδί, υπερήφανο, και η ιδέα ότι θα τον έδιωχταν από το συμβολαιογραφείον, τον έλυπούσε κατακλέρδα.

Τά τριλότερα σχέδια έπέρασαν τότε από τον νου του κ' έσυλλογισθη σοβαρώς να μήν έπιστρέψη πλέον εις το σπίτι, όπου βεβαίως θα τον έπερίμενε πολύ κακή υποδοχή έκ μέρους των γηραιών δεσποινίδων, εις τας όποιās θα όμιλει ο κ. Δυφούρ...

«Είμαι βέβαιος, — έλεγεν, όμιλών μό-νας του δυνατά εις την έρημίαν του δά-σους, — είμαι βέβαιος, ότι όλοένα εύρίσκει-ται εκεί-πέρα. Είδα το άμάζι του που έφυγε... Θα πήγε στην όδον Σαιντ-Αϊνιάν. Τι θά μου πουν όταν θα γυρίσω ; προ-πάντων η θεαί-Αϊμιλία, που είνε τόσο κακή ;... Οχ μού πη βέβαια, πως όταν ένα παιδί εύρίσκεται από εύσπλαγχία, από έλεημοσύνη, ε ένα ξένο σπίτι, προσπαθει' τουλάχιστον να βγάξη το ψωμί του... Ω, ποτε δέν θα μπορέσω να υποφέρω τέτοια λόγια !... Οχι, δέν α μπορέσω !... Ηθελα να μήν ξαναγυρίσω στο σπίτι τους. Αλλά πού να πάω ; πού ;...»

Ενώ ο μικρός ήτο βυθισμένος εις τας θλιβεράς αυτάς σκέψεις, η ώρα έπέρκαε χωρίς να το καταλάβη, και όταν επανήλθε τέλος εις την πραγματικότητα κ' έκύτταζε γύρω του, είδεν ότι ο ήλιος είχε κρυφθί έπισθεν του λόφου Όλόν.

Η ώρα, είπε, θα είνε τουλάχιστον έπτά... Θα έγυρίζη κηβλα στο σπίτι άργά... Δηλαδή, αυτό μου έλειπε τώρα !...

Έδίστασεν ακόμη ολίγας στιγμάς κ' έψιθύρισε πάλιν με στεναγμόν απεθαρρύν-σεως :

— Πού να πάω ; πού ;... Έλος το άπεράσιε κ' έξελίγησε τρέ-χων δια την πόλιν. Είς την έρημον έξο-χήν, φωτισμένην από τας έρυθράς ακτί-νας του δύσαντος ήλιου, έξεχώριζεν η λε-πτή σιλουέττα του ώραίου αυτού παιδιού, το όποιον διάσχισε τους άγρούς με όλην την ταχύτητα των εύρώτων ανημόν του.

Αλλ' όσον γρήγορα και άν έτρεχε, τούτο δέν τον έμποδίζε να πλησιάζη κάθε τόσο το μανθηλί του εις τα μάτια του και να σκουπίζη τα πιερά δάκρυά του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΑΙΝΤ-ΑΙΝΙΑΝ

Το «θλιβερόν καθήκον» του κ. Δυφούρ.

Είς μίαν μικρούλαν τραπεζαρίαν, καθι-ρωτάτην και στολισμένην με παλαιά επι-πλα, οι τρεις γερωνοκόροι κατερίνοντο εις έργα διάφορα.

Η δεσποίνια Αϊμιλία, η προσκυτέρα, έστρωνε το τραπέζιον άνω εις ένα τρα-πέζι βαρύ, ολόκληρον από καρυδιάν λου-στραρισμένην. Η δεσποίνια Ήριτρούδη, η μεσαία, έπλεκε κροσέ, καθισμένη, με το σώμα όλόβυσον, πλησίον της γυάλινης θύ-ρας, η όποία έθαλασε εις ένα κήπον μικρόν αλλα πολύ περιποιημένον. Ούτε το ένα χορταράκι δέν έξήχεν από το άλλο εις τας μικροσκοπικάς εκείνας πρασιάς, που έτρι-γύριζαν τους κήνονικωπέδες άνθηνας. Η δεσποίνια Ήριτρούδη έφρόουθεν από πάνω ως κάτω φορέματα κοινά, όχι μπλέ-μα-ρέν, αλλα μπλέ-άνοικτόν, ούρανί, κτυπη-τόν. Η ιδεορρομία αυτής της ένδυμασίας της, τόσο άσυμβίβαστος με την ήλικίαν, ώφέλιετο εις ένα τάρμα.

(*Επειτα συνήθειαι)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΟΡΘΙΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΙΣ το σπίτι, — μικρόν αλλ' εύτυχισμένον αθηναϊκόν σπίτι, όπου βασιλεύει στοργή και χερά, — τα παιδάκια, μετ' το γεύμα, συνομιλούν με τους γονείς των σοβαρώτατα, άφου πρόκειται... περί έορ-τών, δώρων και διασκεδάσεων.

Μπαμπά, λέγει τα άγέ-ρι, στη γιορτή μου, μεθαύριο, θα μου αγοράσετε ένα ρολο-γάκι. Ένωσείται άσημένιο... των τριάντα δραχμών. Και σεις, μαμά, μια φωτογρα-φική μηχανή... από της μικρές όμως, που έχου μόνον είκοσι δραχμές.

Έγώ, λέγει το κορίτσι, στα γενέθλιά μου δέν θέλω τίποτε άπ' αυτά. Θα μου κάμει όμως όλα τα έξοδα, για να γίνει σκάουτ-γκέρλ. Δέν πιστεύω να χρεια-σθούν παρά πάνω από πενήντα δραχμές και με τα παπούτσια, έβδομηντα.

Ας είνε, λέγει πάλιν ο μικρός. Έστερ' από της γιορτής μας, είνε κ' η Πρωτοχρονιά. Τότε θα έχη, τα δώρα της κ' η Λιλίκα.

Ε, μ' αυτό έλειπε ! άνακράζει η Λιλίκα να μήν πάρω δώρα ούτε την Πρω-τοχρονιά. Όμως δέν θέλω πολλά πράγ-ματα. Μπαμπάς και μαμά μαζί ένα δώρο : ένα φωνογράφο μικρό όμως !

Ως εκατο δραχμών ! λέγει μειδιών ο μπαμπάς.

Το πολύ ! — Κι' ο Χρηστάκης, εξακολουθει' το κορίτσι, θέλει... να σάς πω, αλήθεια, τι θέλει ο Χρηστάκης ;... εγώ το ξέρω... μού το είπε : Έκείνον τον ήλεκτρικό σιδηρο-δρομικό... που τρέχει με το φαναράκι του... τι ώραία !...

Α, ναί, διακόπτει ο μπαμπάς, καμ-μιά όγδοντάρια δραχμές...

Μόλις ! — Όμως, αρχίζει τώρα ο Χρηστάκης...

Πάλι σόμως ; Τι άλλο λοιπόν ; έ-ρωτ' η μαμά.

Όμως, εξακολουθει' ο Χρηστάκης, θα κάμωμε πάλι φέτος και Δένδρο. Μι-χρά πράγματα όμως. Θα προσκαλέσωμε λίγα παιδιά... μόνο τα ξαδελφία μας, την Έφη και την Έλενίτσα. Έτσι, για να διασκεδάσωμε λιγάκι, να χορέψωμε...

Όμως, τονίζει τώρα ο μπαμπάς, και το Δένδρο αυτό δέν θα κοστίση λιγώ-τερο από εκατοστάριο.

Φυσικά, λέγει ο Χρηστάκης κατι-αχ δώρα, κατι τ' άνθη, κατι τα γλυκι-σματα, τα τσιζ, τα κέικ, τα μπομπονιά... Το περλινο είπατε πως έκόστισε άπάνω από

διακόσιες. Είχαμε όμως πενήντα παιδιά πέρου !

Όμως, είπε πάλι ο μπαμπάς, για ιδέστε και δώ μια ματιά !..

Και παρουσίασεν εις τα παιδιά ένα χαρτάκι, εις το όποιον, κατά το διάστημα αυτής της όμιλίας, έσημείωνεν άφελώς με το μολύδι του.

Βλέπετε, έξηκολούθησε, πόσα μ'ας κήνουν όλ' αυτά που εξήτησατε ; Τετρα-κόσιες δραχμές !

Σωστά ! έκαμεν ο Χρηστάκης, επι-θεωρήσας την πρόσθεσιν.

Ε, δέν είνε και πολλά ! ψιθυρίζει η Λιλίκα.

Ναί, λέγει ο μπαμπάς, ίσως γι' άλλη χρονιά, δέν θα ήταν. Φέτος όμως... δέν είνε κήμα, παιδιά μου, να πετάξωμε τόσο λεπτά για παιχνίδια, για λουλούδια, για γλυκίσματα, για πράγματα περιττά, ενώ τόσο άνθρωποι γύρω μας υποφέρου, πάσχου, πεινούν ; Συλλογισθήτε τους πτωχούς πρόσφυγας με τα παιδιά των... συλλογισθήτε όλους εκείνους, που οι πό-λεμοι, οι αποκλεισμοί, οι διωγμοί, τους έκαμαν να δυστυχήσου... Φέτος, παιδιά μου, είνε ένκς άσχημος χρόνος ! Άνθρω-ποι εύποροι ακόμη, εύρήθησαν υποχρεω-μένοι να κάμουν οικονομίαν και να στερη-θούν πολλά πράγματα, ενώ πολλοί πτω-χοί στερούνται ακόμη και το ψωμί. Σας βαστά η καρδιά σας, να σπαταλήσετε σεις για την γιορτή σας τόσα χρήματα — τετρα-κόσιες δραχμές, — ενώ έβλεπετε ότι τόσα παιδάκια δέν θα κάμουν φέτος ούτε Χρι-στούγεννα, ούτε Πρωτοχρονιά ;...

Η μαμά επίδοκμάζει μ' έκραστοικά νεύματα, τα παιδιά κυττάζονται, ο μπα-μπάς εξακολουθει :

Έμεις, δέξα σοι ο Θεός, δέν έχομε ανάγκη. Οχ σας δώσω εύχαριστίας αυτές της τετρακόσιες δραχμές, να χαρήτε, παι-διά μου, όπως πάντα. Μού φαίνεται όμως πως θα χαρήτε πολύ περισσότερο και θα γιορτάσετε πολύ ώραώτερα, άν περιορίσετε της έπιθυμίας σας, άν εξοδέσετε μόνο τα μισά, κι' άν μοιράσετε της άλλες διακό-σιες δραχμές στα πτωχόσιτα που ξέρετε. Τι λέτε ;

Όραία ιδέα ! λέγει πρώτη η Λιλίκα.

Ναί, μπαμπά, έτσι πρέπει να κά-μωμε ! προσθέτει άμέσως ο Χρηστάκης.

Α, μπράβο, παιδιά μου !... Λει-πόν, σύμφωνοι ;

Συμφωνήταται ! Ίσως μάλιστα, κ' η διακόσιες δραχμές, για να εξορευούν σε περιττά, είνε φέτος πολλές...

Α, όχι ! είνε ό,τι πρέπει. Δέν έννοώ πάλι να στερηθήτε σεις όλουςδιόλου, για να χαρούν άλλα παιδιά. Σεις τίποτε δέν πρέπει να είσθε υπερβολικοί ! Τά μισά για τους πτωχούς σας άρκούν.

Έτσι έκλείσθη, άκούων την ήμεραν, η ώραία συμφωνία μεταξύ των παιδιών και των γονέων, εις το εύτυχισμένον αθηναϊ-

κόν σπίτι, όπου βασιλεύει η στωργή και η χαρά... Πώς θα ήθελα να κάμουν φέτας το ίδιο όλα τα καλά παιδιά, και αν τυχόν δεν τους υποδειξούν οι γονείς αυτό το χρέος προς τους πτωχούς, να το άθυμίσουν αυτά εις τους γονείς και να ζητήσουν την βοήθειάν των δια να το εκπληρώσουν!...

Σας ασπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

— Αι λέξεις «άδως ιδιαιτέρως» είναι υπογραμμισμένα, έσυλλογίσθη ο Βωτιέ. Κ' έξηκολούθησε:
«Λάβετε, κύριε, την καλωσύνην να το παραδώσετε εις τον γραμματέα μου, ο οποίος θα έλθη εις το κατάστημά μας σήμερα το απόγευμα και θα σας παρου-

τάξη εις έν από τα καλλίτερα Λύκεια της Ρουίνης.
Αποφοιτήσας, είσήλθεν ως μαθητεύμενος εις το κατάστημα Βωτιέ και Σας, τη συστάσει αυτού του Λυκειαρχου, και από ενός ήδη έτους οι προϊστάμενοι του ήσαν τελείως εύχαριστήμενοι από τον ζήλον και την ικανότητά του.
Δι' αυτό του έκακοφάνη πολύ ο τρόπος, με τον όποτον τον μεταχειρίσθη πρό όλίγου ο διευθυντής, και εις τον δρόμον έσπαζε το κεφάλι του να εύρη τί του είχε κάμη, εις τί είχε πιασει.

— Άμα του περάση λίγο, έσυλλογίσθη, θα του έξηγήσω ότι δεν ήμουν έγω εκείνος που είδε χθές εις το θέατρο, γιατί και αυτό επίσης τον έθύμωσε σήμερα και όταν είναι θυμωμένος δεν θέλει να του μιλούν.
Όταν έφθασεν εις το μικρόν ξενοδοχείον, ο Μωρίς έχαιρέτησε περνών τον ιδιοκτήτην και προσέθεσε:

Μωρίς, σ' είδα με τα μάτια μου!...
Ο νέος δεν ήθελήσε πλέον να έπιμείνη και περιωρίσθη ναποκριθή:
— Ναι, μα τώρα δεν έχω το κλειδί μου!
— Εψάξατε καλά της τσέπες σας;
— Φυσικά, αλλά δεν το βρίσκω.
— Τότε θα το άφίσατε στην πόρτα σας.
— Πηγαίνω να ιδώ, είπεν ο νέος, όρμωδν εις την κλίμακα: αλλά είμαι θέβιος ότι δεν το άφισα.

Τώντι η θύρα ήτο κλειδαυμένη, και το κλειδί έλειπε. Ο υπηρέτης, έρωτηθείς, εδήλωσεν ότι δεν το άφισα καθόλου στα χέρια του εκείνην την ήμέραν.
— Πολύ καλά, είπεν ο Μωρίς: άφου έχάθη το κλειδί, άνοιξατέ μοι με το πασο - παρτου σας, γιατί έγω διαίρομαι... ο.κ. διευθυντής με περιμένει.
Η θύρα ήνοιχθη τότε με το αντίκλειδι και ο Μωρίς έπήγε κατ' ευθείαν εις το

αίσθη έντολήν, υπογεγραμμένη δια της χειρός μου.
«Μαρκήσιος Ζαν Ντεριού.»
Ο Βωτιέ έσκηώθη απότομως και ύψωσε τους ώμους, ψιθυρίζων:
— Γατί να έχω κακά προαισθήματα; άνεσις! Η κασσετίνα θα είναι έδώ σ' ένα τέταρτο της ώρας.
Άλλ' η άνησυρία, η άνυπομονήσια του καταστηματαρχου ηήξαν ενόν. Μίαν στιγμήν έξώρμησεν από το γραφεϊόν του και ήρώτησε τον άρχιεργάτην:
— Δεν ενύρισεν άνδυη ο Ζιλλάρ, κύριε Μάρ;
— Άκόμη, κύριε Βωτιέ, απερίθη η φωνή του άρχιεργάτου.
— Να μου τον στείλετε μόλις έλθη!
— Πολύ καλά, κύριε Βωτιέ... Δεν θάρχηση κήδον.
Πραγματικώς ο νεαρός εργάτης είχε διανύση σχεδόν τρέχων την απόστασιν που έχώριζε το κατάστημα Βωτιέ και Σα από το σπίτι, εις το όποτον εκρατούσεν έν «δωμάτιον επιπλωμένο».
Όρφανός, ανατραφείς εις την έξοχην από καλους ανθρώπους, οι όποτοι ήγαγκάστησαν να τον αποχωρισθών, έπειδή δεν είχαν πλέον τα μέσα να τον διατηρήσουν, έλαβε μίαν υποτροφίαν και κατε-

— Κάπως νωρίς με βλέπετε σήμερα να γυρίζω, έ, κύριε Πέτρο;
Κ' έξασα:
— Μπ៉ά! το κλειδί μου δεν είναι στην πινάκα (*) θά το ξεχαξε βεβαία ο υπηρέτης στην τσέπη του.
— Καθόλου, άνήγησε γελών ο ιδιοκτήτης του μικρού ξενοδοχείου. Θά το πήρατε μαζί σας πρό όλίγου.
— Βγώ; σήμερα το πρωί δηλαδή;...
— Ά, μπά! το θυμόμαι πολύ καλά, ότι κατεβαίνοντας, το κρέμασα στον πίνακα.
— Όχι, όχι! σάς είπα πρό όλίγου θά είναι μιση ώρα. Σας είδα που περάσατε, και μάλιστα απόρησα, γιατί ξερω ότι δεν έρχεσθε ποτέ στο σπίτι της ώρας του μαγαζιού.
— Άστείεθεσθε, κύριε Πέτρο; άνέκραξεν ο Μωρίς Ζιλλάρ. Από το πρωί που έφουα, δεν γυρίζω παρά τώρα. Κάνετε λάθος.
— Λάθος; Μ' άφου σάς είδα, κύριε

(*) Εις την είσοδον των ξενοδοχείων και των οικτροφείων, υπάρχει πάντα με τους αριθμούς των δωματίων, τα ονόματα των ενόικτων και, πλησίον εκάστου αριθμού, από έν άριστον, όπου κρεμιών το κλειδί του αντίστοιχου δωματίου όταν λείπη ο ένοικος.

τραπέζι, όπου είχε άφιση την κασσετίνα.
Η κασσετίνα δεν ήτο πλέον εκεί!
Ο νέος έψαξε, έψαξε παντού, άνοιξε τη ντουλάπα του, τα συρτάρια όλα. Δεν έλειπε τίποτε. Η κασσετίνα όμως είχε γίνει άφαντη.
Και τώρα;... Άλλοίμονο!...
Ο ξενοδόχος, κληθείς άμέσως, ήρευνησεν όλον το δωμάτιον μόνος του, με την ιδέαν, ότι ο Μωρίς άφηρημένος, κάπου είχε βάλη την κασσετίνα και δεν το ένθυμείτο. Άλλά μετ' όλίγον έπέισθη ότι δεν υπήρχε πουθενά. Την είχαν κλέψη!
Άλλά ποιος; Ο γέρον υπηρέτης άπεκλείετο κατ' άρχην. Ητο πιστός, τιμιώτατος. Άλλως τε και η κασσετίνα αυτή καθ' εαυτήν, δεν ήτο κανένα πράγμα μεγάλης αξίας: ένα ξύλινον κουτί με μεταλλίνα ελάσματα, κομψοτέγνημα από τα κοινότερα, το όποτον δεθαίως, — έσυλλογίσθη ο Μωρίς, — δεν θα κατεδέχετο να κλέψη ένας κλέπτης συνήθης.
Τα χρήματά του, τρακέσια φράγκα περιπού, — αι οικονομίαι του, — εύρέθησαν απείρακτα εις το συρτάρι όπου τα είχαν. Ένας κλέπτης συνήθης δεν θα έπρωτιμούσε να πάρη τα χρήματα παρά την κασσετίνα;... (Έπεται συνέχεια).

ΛΑΞΣΑ ΚΑΙ ΗΘΗ ΠΙΘΗΚΩΝ

Διάφοροι παρατηρηται έσπούδασαν και έσημείωσαν τας κρυφάς των πιθήκων και τον τρόπον, με τον όποτον συνεννοούνται. Εις ες αυτών, ο Βρέμ, εύρέθη ήμέραν τινά ενόπιον ομάδαδς πιθήκων, εκ του είδους των Άραδρουών. Ελάθητο επάνω εις βράχους, με τσσην άκνησίαν, ώστε κατ' άρχάς ενόμισεν ότι ήσαν λίθοι. Έξαιφνης όμως μία κραυγή, ή μάλλον μία λέξις πολλάκις επαναληφθεσία, διεύσε την πλέονην του: *Κούκ, Κούκ!* Άμα ήκούσθη η φωνή, όλοι οι υποτιθέμενοι λίθοι έχωντάνευσαν και όλοι συγχρόνως έστρεψαν την κεφαλήν προς τον Βρέμ. Προδήλωσ, εις την διάλεκτον των πιθήκων εκείνων, ή λέξις *κούκ* σημαίνει *κύταξε!*

Ο διάσημος Αίγυπτιολόγος Μαριέτ βέης, ενόσφ έμεινεν εις την Αίγυπτον, έσυνήθισε να έχη εις την οικίαν του πολλούς πιθήκους, και έσημείωσεν ένδεκα λέξεις, τας όποιας έπρόφεραν. Έχουν, λέγει, λέξιν, σημαίνουσαν τον κίνδυνον όταν έρχεται άνωθεν, καθώς την έμράκιον ιέρβακος, ή άλλου όρνέου* μόλις προσφέρει

την λέξιν εις πιθήκος, όλη η συνοδεία, χωρίς να έξεταση τί συμβαίνει, ζητεί καταφύγιον δια να κρυφθη. Άλλη λέξις σημαίνει, ότι ο κίνδυνος έρχεται κάτωθεν και παράγει αντίθετον αποτέλεσμα.

Όλα τα διάφορα είδη των πιθήκων συνεννοούνται δια φθόγγων διασφοροτρόπως προφερομένων. Τών *Σαζού* η κραυγή ομοιάζει φωνήν παιδικήν, των δε *Ούισιτι* είναι καθώς κελάδηνμα πτηνού' λέγεται μάλιστα ότι, όταν είναι ελεύθεροι τινες του είδους τουτου, φάλλον ύραλα, με φωνήν τσσην ληγοράν, ώστε νομίζει τις ότι ακούει κελάδηνμα πτηνού.
Έκαστον είδος έχει την γλώσσάν του. Τσσην δε διαφέρουν αι γλώσσαι των, ώστε και είδη συγγενεύοντα δεν δύνανται να συνεννοηθών μεταξύ των, παρά μετα παρελευσιν πολλού καιρού.

Εις τας *Ίνδιαις**, προς μετριασιν του υπερβολικού κάσωνος, συνηθίζου να έχου εις τας οικίας των άνεμιστήρια, μεγάλα βίπιδια κρεμύμενα από την όροσση. Κινούνται δε με σχοινίον, το όποτον άκαιοκαταβάθει διαρκώς υπηρέτης έχων μόνην αυτήν την ένασχόλησιν, καθώςον μ

λιστα το ήμεροκράτον εκεί είναι εθηνότατον. Εις κάποιος της Βεγγάλης έσοφίση να γουμάση πιθήκους εις αυτήν την ύπαρρεσίαν, και το κατοώρωσε με πλήρη έπιτυχίαν. Εις δε την Σουμάτραν πιθήκοι του είδους των *Μακάκων* έμαθαν ν' άνακρηξάνται εις τα δένδρα και να συνάζου τον καρπούς προς όφελος των κυριών των.

Εις την Νότιον Άμερικην έξημερώνου έπίσης τους πιθήκους *Σαίμυρι* και τους χρησιμοποιούν κατ' άλλον τρόπον: Τους μεταχειρίζονται δια να καταστρέφου τον σκάληκας και όλα τα παράσιτα ζώρια, τα όποια δώκουν και τρώγου. Το είδος τουτου είναι το χαριστέρον των πιθήκων και δύνανται να γίνη το χρησιώτερον όλων των άλλων εις τον άνθρωπον.

Εις την Μαλαβάρην οι ιθαγενείς έχου συνήθησ εις την οικίαν των ένα πιθήκον του είδους *Όνανδρου*, όχι προς ύπηρεσίαν, αλλά χάριν διασκεδάσεως. Ο Όνανδρου έχει πολλά προτερήματα, μεταξύ δε των άλλων και πολλήν εύαισθησίαν. Λέγεται ότι, όταν τον συλλάβουσι σφάλλονα και τον επιπλήξου, χύνει δάκρυα μετανόιας. *Έρμανιής*

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ίχθύς αδηπάγος

Ο Ιχθύς αυτός, γνωστός εις τας Άμερικανικάς άκτάς υπό το όνομα «Black Swallower» καταπίνει πολλάκις Ιχθύς μεγαλύτερους από αυτόν. Ο εικονιζόμενος άνωθεν συνελήθη κατ' ήν στιγμήν κατέπιε την λαίαν του. Το δέρμα της κοιλίας του είναι τσσην τεντωμένο, ώστε διακρίνεται από μέσα ο άλλος Ιχθύς.

Περίεργον σήμαντρον

Εις την πολιχην Φερνίη, εις τα Βραχώδη Όρη, εύρισκεται ήχηρότατον σήμαντρον, δια του όποιου αναγγέλλονται αι πυρκαϊαι. Είναι ένα κομμάτι σιδεροδρομικής ράβδου, κεκαμμένο εις σχήμα τριγώνου και άνηρημέον από ένα ξύλινον τρίποδον. Όταν είναι που-

θενά πυρκαϊά, κτυπούν αυτό το τρίγωνον με ένα ξύλον' και προστρέχου όλοι οι κάτοικοι — και πρώτα-πρώτα οι πυροσβέσται.

Το μαγειμένο αυγό

Εσύρετε πως άδειάζει έν αυγό, χωρίς να σπάζη. Του κάμνετε δυο τρυπίτσες, μία επάνω και μία κάτω, και ροφάτε από την επένω, άνοιγοκλείνοντες με το δάκτυλον την κάτω. Άφου άδειάσατε έτσι το αυγό, το γεμίζετε με άμμιον, όχι όλον, αλλά κατά το έν τέταρτον περιπού. Κατόπιν βουλώνετε της τρυπίτσες με κερι. Το αυγόν αυτό εύμπορεί να στέκεται έν ίσορροπία όπουδηποτε: εις το χεϊλος ενός ποτηριού, εις την κέψιν ενός μαχαιριού, εις την μήτην μιάς πένας κτλ. κτλ.

Έβδομαδιαιοι Διαγωνισμοι

α'.) Παίγνιον
*Εστάλη υπό της Ήραίας Ρόδου

ΝΑΣ	ΒΙ	ΑΝΒΙ	ΡΟΣ	Α
ΡΗ	ΣΗ	ΤΑ	ΣΤΟΥ	ΝΟΣ
ΣΙΣ	ΛΑΣ	ΠΕ	ΜΕ	ΚΟΥ

Να συναρμολογηθών αι συλλαβαι αυτές ώστε ναποτελεσθών τα ονόματα πέντε ποταμών της Ευρώπης.

β'.) Δογοπαιγνιον
*Εστάλη υπό της Πεννησίσσης των Δολλαρίων.
Ο άνθρωπος υπάρχει άν εν ζή τα ζώα όμως όχι. — Τι λέγει;

γ'.) Δια τούδ Γαλλομαθεΐς
*Εστάλη υπό της Κιρκιαίας
Vivant sans corps,
Parlant sans voix,
Chacun m'entend.

Δήλωσις: Αι λύσεις—δοσυνήκοντι ζητημάτων του αυτού φυλλαδιού, — συνοδεύονται με ένός μόνον δεκαλέτου γραμματοσήμου.

Αύσεις του 51ου φύλλου
α) Ποτιστήριον, πτυάριον, σκαπάνη, άροτρον.
β) La servitude c'est la mort; la liberte c'est la vie.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Επειδή πολλοί από τους συνδρομητάς μας του εξαετηρικού, αποκλεισμένοι ενακα του πολέμου, δεν ήμπορσαν ν' ανανεώσουν την συνδρομήν των εντός της προθεσμίας, το προνόμιον της έκπτώσεως των τόμων παρατείνεται χάριν αυτών μέχρι της 15ης Ιανουαρίου 1915...

Αι άνω τιμαί είνε διά τους παραλαμβάνοντας τους τόμους εκ του Γραφείου μας. Οι παραγγέλλοντες να σταλούν ταχυδρομικώς πρέπει να προσθέτουν διά ταχυδρομικά τέλη έκαστον τόμον λεπτά 50 οί εν τώ Έξαετηρικώ και δρ. 1 οί εν τώ Έξωτερικώ.

ΚΑΙ Η ΒΕΛΑΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΟΣΙΣ

Χάριν των ιδίων συνδρομητών, και ή εξαετηρική Κλήρωσις, ή οποία επρόκειτο να γίνη τώρα, αναβάλλεται διά την τελευταίαν εβδομάδα του Ιανουαρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμός Δέσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου

Αι λύσεις δεικναι μέχρι της 8 Φεβρουαρίου.

10. Διέτηγρος

Μέλος ζωου με δυο γράμματα ενώνω και μια μουσα στη στιγμή σου φανερώνω. Έστάνη από Άνωστ. Σ. Βαλαστέγιανου

11. Στοιχειόγρος

Αν μιὰς νήσου της Ελλάδος Δι' ή πρώτη συλλαβή, Ανεπίστως ήλη μία Νήσος τότε θα φανή. Έστάνη από του Έκκίτου του Όρατου

12. Μεταγραμματισμός

Όπως έχω αν μ' άρσης, Σχημα γεωμετρικών. Δύο γράμματα αν μ' άλλάζης, Έντομον πολύ όχληρόν. Έστάνη από του Νικηφόρου Στόλου

13. Αναγραμματισμός

Εν Κράτος Ευρωπαϊκόν Αν αναγραμματίσης, Κοινοτάτον σαλατικόν, Και δη εις τον πληθυντικόν - Εύθης θα σχηματίσης. Έστάνη από του Ένδοξου Σούλι

14. Κυβόλεξον

* * * * * = Νήσος του Ιονίου. * * * * * = Ρήμα. * * * * * = Γίνεται από δένδρα. * * * * * = Τό έχει κάθε πράγμα. * * * * * = Προσφής. Και καθεως τα ίδια. Έστάνη από Σ. Α. Β...

15. Τριπλή μαγική εικών, άνευ εικόνας

Πριν ιδητε, ελάτε, Αγαπητοί μου αδελφαι, Τα δένδρα, και τα τρία Που είπα, να μου βρήςτε.

16. Κρυπτογραφικόν

Table with 8 columns and 8 rows of numbers and Greek letters corresponding to the Italian alphabet.

Έστάνη από της Έλευθεροφίλης Ήκειρου 17-21. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γράμματος έκάστης των κάτω λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε το άυτό, να σχηματισθούν, άνευ αναγραμματισμού, ήλαι τόσαι λέξεις:

βέλος, μρός, χήρα, χάρις, καλός. Έστάνη από της Όραίας Έδου

22. Έλεπτοσύμφωνον

αι - οο - η - η - ε - ε:

Έστάνη από του Θιακού Θαλασσοπόκου

23. Γρίφος

Table with Greek letters and numbers for a cryptogram puzzle.

Έστάνη από της Αίγλης του Έλληναμού

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Ασκήσεων του φύλλου 38.

406. Πιπταίος (πίπτα. Κίς.) - 407. Διάπλασις - διάπλασις. - 408. Σβ-ς.

409. Κ Α Ε Ω Ν 410. Ο ψεύστης, και Δ Ε Ω Ν ήληθη λέρον, δεν πι Ε Ω Ν στείεται, (Η άνάγνωσις εκ του μεσαίου Ο, διαγράφει το σχήμα έπιχειρίδω.) - 411. Γάλα

(ΟΨΑ. ΑΑμπρο...) - 412. ΚΙΚΕΡΩΝ (Κέρκυρα, Τάλιτος, Ήρακλ'ης, Πελέων, Κύρος, Σολωμός, ΤηΝος.) - 413. Φουβού τας διαβολάς χάν ψευδείς οισι. - 414. Υπαρχήφανος μη γενού ποτέ. (όπερ ή φανος μη εν ούτω-τέ.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893) Τόμοι 9 (οί έξής: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρόσ φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φ. 1, 10 - διά τώ Έξαετηρικόν και 1, 30 διά τώ Έξωτ. Τόμοι 10 οί έξής: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρόσ φρ. 2, 50 έκαστος. (Οί Τόμοι της Α' Περίοδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 15ος ήξηγηθήσαν.) ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913 Τόμοι 5: των ετών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, άν έκαστος τιμαίται: "Αδετος φρ. 3 - Χρυσόδ. φρ. 6. Διά τας Έπαρχ. Αδετος 3, 50, χρυσόδ. 6, 50 Διά τώ Έξωτερ. » 4, - » 7, - Τόμοι 7: των ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, άν έκαστος τιμαίται ελεύθερος ταχυδρ. τελών: "Αδετος φρ. 7 - Χρυσόδετος φρ. 10. Τόμοι 8: των ετών 1906, έως 1913, άν έκαστος τιμαίται: "Αδετος φρ. 8 - Χρυσόδετος φρ. 10.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οί έχοντες ήλλητη τον τόμον του 1914 ένεκεν άπωλείας ή καταστροφής φύλλων, και ήλιθνομήντες να τον συμπληρώσουν, παρακαλούνται να ζητήσουν τό ταχύτερον τό φυλλάδιον τά όποία τοίς λείπουν, αποστέλλοντας μαζί και τό αντίτιμον (πρός 20 λεπτά τό φύλλον). Διότι μετά τον καταρτισμόν των τόμων του 1914, όλίγα χωριστά φυλλάδια θα περιοσεύουν, και πιθανόν ήγγετερα να μην έχωμεν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΚΑΙ

(Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 στοιμών λεπτά 10, διά δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχά στοιχεία τό διπλάσιον, και με κεφαλαία τό τριπλάσιον. Έλάττωτος όρος 15 λέξεις, ήληθη και οι όλίγοτεροι των 15 πληρόνται ός να ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος, όσο και από μαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχά ή άπλά στοιχεία των 8 στοιμών, υπολογίζεται ός έξ λέξεσι άπλάι. - Αι μη συνδυασμένα υπό του αντίτιμου άγγελια δεν υποσεύονται.)

ΠΕ - 31

Ο Σόλλογος "Ενώσις" εύχαριστεί τους εύγενείς ψηφοφόρους τους αναδειξάντας πάλιν πρώτους τους υποψηφίους του και παρακαλεί όπως τύχρωσι της αύτης υποστηρίξεως κατά την τελικήν.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 51ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύσιν εις την σελ. 5)

ΑΘΗΝΩΝ: Θεόδ. Ζαυμάς, λο. Α. Έδαγγελίδης, Γ. Κολόδας, Αίγος Ν. Πολίτης. Άνω Κάλυμνο-ποουλο, Γ. Α. Κοκκώνης, Θεόδ. Φοργιάς, Πόθος του Κοנוσταντινου, Κωνσ. Μ. Παχούλης, Μιχ. Α. Τριζίκας, Νικ. Α. Μελεσιανός, Αλέξανδρος ό Μακρόν.

ΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Έλλα. ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρός Παγανίνης. ΑΡΓΟΥΣ: Αδ. Α. Μαργακός. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ίω Κλαδής. ΚΑΛΑΜΩΝ: Τόνης Γαρίδης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σκ. Σ. Ριζιμάκης, Δημ. Γ. Δε-σούλας.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Κρ. Σανθόπουλος, Χ. Π. Πακα-δημόπουλος, Δαρνοσεύης Βασιλεικ. ΠΑΤΡΩΝ: Πατριώ Ναυκόπουλο, Μιχρός Έβελ-τας, Μαντινα Παπαγιαννοπούλου, Αδωνισόβλα Ζομπά, Ν. Γ. Κανονιάννης, Τάκης Σ. Σανθό-πουλος, Γλαβός ό Πατρεύς, Η. Γ. Κυριακό-πουλος.

ΠΥΡΓΟΥ: Θάνος Ζέρκος. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Νάτα Αρ. Δακιοπούλου, Νικο-λέων Ι. Βασιλοπούλος. ΤΡΙΚΚΑΔΩΝ: Γεώργ. και Καλυψό Καλλιώρα, Κωνστ. Α. Κριεμάδης. ΥΔΡΑΣ: Άνδρ. Α. Ζούργιός. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεώργ. Ν. Σφακιανός, Κωνστ. Ν. Σαλιολίδης.

ΧΑΝΙΩΝ: Πόντοπόρος, Ναδείρα και Έλευθε-ρια Ν. Κολομβοτάκη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εθρόντων την λύσιν τά όνόματα έπέθεσαν εις την Κλήρωσίδα και ήξηγηθήσαν οι έξής δύο: ΣΠ. Σ. ΡΙΖΙΚΑΡΗΣ εν Κερκίραφ και ΝΙΤΑ ΑΡ. ΔΑΚΟΠΟΥΛΟΥ εν Τριπόλει: άμφοτέροι δε ενε-υρεθήσιν: διά τρέσις μήνας: από της Ιανουαρίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τομου της Δια-σπλάσεως του 1914, κόκκινα με χρυσά γράμματα, δι' ό-σους θέλουν να χρυσόδεύουν τά φυλ-λάδιά των εις τόμον, είνε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και πωλούνται εις τό Γραφείον μας. Στέλλονται δε ταχυ-δρομικώς προς τους εμβάζοντας τό αντίτιμον δαμα ήδη 1.75.